

Слово

Марко Вороний

Настали ночі темні і глибокі,
І в тиші вогкій туляться сади.
Спадають німо в течію води
І листя, і зірки мільйони років.

Куди у тьмі не йди, не чути кроків,
В таємній тиші губляться сліди...
А десь над вами села й городи,
Підводиться Господень зір стоокий.

Так ми життя хвилино проживем,
Калейдоскоп одвічних наших тем
Розіб'ється об чорну тайну ночі.

Одно лишає нам хаос розлук:
В широкій ніжності відкриті очі
І Слово, роджене з блаженних мук.